

Joan-Antoni i els torpalls

La dona de Joan-Antoni era prou maldestra i ell no n'estava content: se li crema el dinar, li apedaça malament els pantalons... tot són desastres! Així que va decidir anar a comprovar si la gent és, en general, més apanyada. Se'n va anar de casa, a veure si trobava o no trobava pel món gent tan ximple com la seua dona. Si no n'hi trobava, es descasaria sense remei, i s'hi anava trobant, es consolaria i se'n tornaria a casa.

El seu viatge li portarà moltes sorpreses i li ensenyarà una gran lliçó.

Enric Valor (Castalla, 1911 - València, 2000), gramàtic, lexicòleg, rondallista i novel·lista, especialment reconegut per les *Rondalles Valencianes*, històries de la tradició oral valenciana que ell va posar per escrit amb una riquesa de llenguatge i una qualitat narrativa incomparables. És investit doctor *honoris causa* per les universitats de València, de les Illes Balears, Politècnica de València, de Castelló i d'Alacant.

Jordi Raül Verdú (Alcoi, 1960) és mestre, contacontes i animador lector. Ha publicat dues-centes rondalles i és autor d'una huitantena de llibres de literatura infantil. Té el premi CAM Medi Ambient (2010), el Premi Bernat Capó de Difusió de la Cultura Popular (2017) i el Premi 9 d'Octubre (2019).

Dani Cruz (Sabadell, 1978) va estudiar Gràfica Publicitària i es dedica professionalment a la il·lustració des de l'any 2006. Treballa en premsa i publicitat; però, sobretot, il·lustra llibres de literatura infantil i juvenil. Adora aprendre coses noves i odia l'apatia.

Darrers títols publicats:

16. <i>Les animetes / Llegenda del palleteer</i>	24. <i>El xiquet que va nàixer de peus</i>
17. <i>Les velletes de la Penya Roja</i>	25. <i>Els guants de la felicitat</i>
18. <i>El patge Saguntí</i>	26. <i>El Castell del Sol</i>
19. <i>L'amor de les tres taronges</i>	27. <i>Home roig, gos pelut i pedra redona</i>
20. <i>El pollastre de festes</i>	28. <i>Els tres plets de Pasqua Granada</i>
21. <i>El darrer consell</i>	29. <i>Abella</i>
22. <i>La mestra i el manyà</i>	30. <i>Joan-Antoni i els torpalls</i>
23. <i>El castell d'Entorn i no Entorn</i>	31. <i>Don Joan de la Panarra</i>

Joan-Antoni i els torpalls

Joan-Antoni i els torpalls

Adaptació de Jordi Raül Verdú
Il·lustracions de Dani Cruz

EDICIONS DEL BULLENT

Joan-Antoni i els torpalls

(Arreplegada a Castalla)

Enric Valor

Adaptació de Jordi Raül Verdú

Il·lustracions de Dani Cruz

1a edició: març 2022

La col·lecció Primeres Rondalles d'Enric Valor compta amb l'assessorament literari de Vicent Brotons.

© 2022, Enric Valor
© 2022 Jordi Raül Verdú
© 2022 Il·lustracions: Dani Cruz
© 2022 Edicions del Bullent
c/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya
☎ 961 590 883
www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Maria Guasp i Miquel Àbalos

ISBN: 978-84-9904-258-9
Dipòsit legal: V-474-2022

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Això va anar i era... un home que vivia a Castalla i tenia la dona feta un torpall.

Ell, quan es casà, va ser quan va conèixer totes les ximpleries que feia ella, que no eren poques: igual socarrava l'olla un dia, com un altre deixava crues les verdures; li posava pedaços de mil coloraines quan s'esgarrava la roba; semblava ordi en compte de blat; segava els tronxos de les safanòries creent que segava alfals...

Tan i tan fart estava de totes les empastrades que feia que un diumenge de matí se'n va anar de casa, a veure si trobava o no trobava pel món gent tan ximple com la seua dona. Si no n'hi trobava, es descasaria sense remei, i si anava trobant-n'hi, es consolaria i se'n tornaria a casa.

Caminant, caminant, va arribar en un poble on hi havia molta alegria. Les campanes anaven al vol i ressonaven llargament, i la gent prenia el sol de març per places i carrers.

Eren vora les dotze, i Joan-Antoni sentia ja fam, però, així i tot, es va posar a parlar amb un home vell i li va preguntar per la gent d'aquell poble, per veure si hi havia molts torpalls per aquelles rodalies.

Com que la conversa s'allargava, l'home vell, veient que es cansarien d'estar drets, va dir:

—Passe, passe, germà, i xarrarem asseguts dins de ma casa.

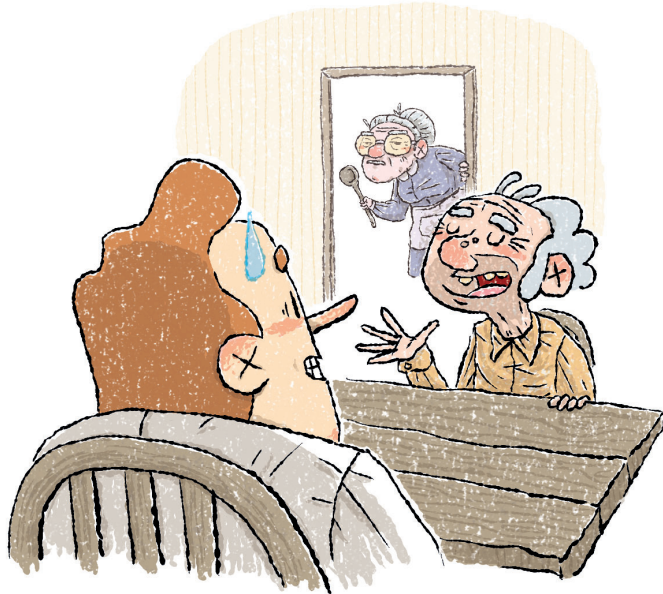
Així ho feren. I, en això, la muller de l'home vell va eixir de la cuina a dir al seu marit que tenien el dinar a taula.

—Escolte —va dir l'home vell, per cortesia, no perquè ho sentira de veritat—, ja que ha arribat tan a temps, dinarà amb nosaltres.

La muller, que va veure que el convidava, saltà de seguida:

—Quines coses tens, Jordi... Sense dinar deu vindre l'home...!

—Té raó la dona —va dir Joan-Antoni tot alçant-se per anar-se'n, perquè comprengué que no volien que s'hi quedara en

realitat—. No he dinat, però és igual, perquè m'he fet fa poc un bon esmorzarot.

I tornant a la conversació que tenien, li pregunta Joan-Antoni:

—Oncle Jordi, tots en el poble són tan llestos com la seua dona?

—Que, home! —li respongué—. Si jo m'he casat amb la més ximple!

Joan-Antoni se n'isqué dient-se a mitja veu:

—Ja no cal que m'hi entretinga més! Ací són llestos com a dimonis!

I se n'anà del poble.

Al fer-se poqueta nit, va veure, al peu d'una serra alta i amb el cim nevat, un llogaret de cinquanta o seixanta cases.

—Home, allí faré nit —es digué quasi en veu alta.

